

Çocuk ve Güve

Çınar BİBER

Çocuk ve Güve

Çınar BİBER

Leo geceyi çok seven bir çocuktur. Ev sessizleşip yıldızlar ortaya çıktığında, küçük kamerasıyla parmak uçlarında penceresine giderdi. Kırmızı askısı boynunda asılı durur, mavi kapüşonlusu onu sıcak tutardı. Ayın, sokak lambalarının ve ağaçların karanlık silüetlerinin fotoğraflarını çekerti. Gece sırlarla doluydu ve Leo onları bulmak istiyordu.

Berrak bir akşam, minicik bir misafir cama kondu. Küçük bir güveydi, başparmak tırnağından büyük değildi! Kanatları soluk krem rengindeydi, üzerinde yumuşak kahverengi kıvrımlar vardı ve iki göz gibi leke parlıyor gibiydi. Tüylü antenleri hafifçe sallanıyor, kanatlarında ışıldayan bir toz pırıldıyordu. Leo nefesini tuttu. Kamerasını kaldırdı ve deklanşöre bastı.

Ertesi sabah Leo fotoğrafı Mama'ya gösterdi. Mama yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve gülümsedi. "Ne güzel küçük bir yaratık!" dedi. "Saklı şeyleri bulma konusunda özel bir yeteneğin var." Leo'nun koyu renk gözleri parladı. O gece yine pencere kenarında bekledi, başka bir misafir gelir diye umutla. Fazla beklemek zorunda kalmadı.

İkinci bir güve geldi, bunun kanatları benekli griydi. Sonra üçüncüsü geldi, üzerinde minik kaplan çizgileri gibi ince şeritler vardı. Leo fotoğraf üstüne fotoğraf çekti. Karanlığa bakmaktan kıvrıkcık siyah saçları dağılmıştı ama umurunda değildi. Her güve farklıydı ve her biri kendince güzeldi.

Leo daha fazla böcek fark etmeye başladı. Parlak yeşil sırtlı bir kınkanatlı duvara tırmandı. Şeffaf kanatlı bir altın gözlü, perdenin üzerinde dinlendi. Hatta küçük bir örümcek köşede ağ ördü, ipeği gümüş bir iplik gibi parlıyordu. Leo hepsinin fotoğrafını çekti. Her birine fısıldadı: "Seni daha önce hiç görmemiştim. Ama artık görüyorum."

Mama ona bir bardak ılık st getirdi. "Yine ge saate kaldın, meraklı ocuęum," dedi ama kızmadı. Yanına oturdu ve kamerasındaki fotoęraflara baktı. "Bunlar harika, Leo. Bunları paylaşmalısın." Leo bunu dşnd. Fotoęraflarını daha nce hi paylaşmamıřtı. Ama belki de Mama haklıydı.

Ertesi gün Leo en sevdiği fotoğrafları kütüphanede bastırıldı. Odasındaki bir panoya astı. Mama ona yardım etti, hareket ettikçe altın halka küpeleri şıngırdadı. "Küçük bir sergi yapabiliriz," diye önerdi. "Komşuları ve arkadaşlarını davet et." Leo'nun aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. Bu fikri çok sevdi.

Leo hazırlanmak için çok çalıştı. Her fotoğraf için küçük etiketler yazdı: "Soluk Krem Güve," "Yeşil Kınkanatlı," "Altın Gözlü." Resimleri düzgün sıralar halinde yerleştirdi. Mama kurabiye yaptı ve bütün ev tarçın ve şeker koktu. Leo sergiyi oturma odasında kurarken kırmızı terlikleri heyecanla tıklıyordu.

Sergi akşamı komşular geldi. Leo'nun okuldan arkadaşları da geldi. Fotoğraflara kocaman gözlerle baktılar. "Güvelerin bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum!" dedi bir arkadaşı. "Bu sanki minik bir maske takmış!" dedi bir diğeri. Leo nasıl bekleyip izlediğini ve her böceğin kendine özgü bir güzelliği olduğunu anlattı.

Küçük krem güve gösterinin yıldızıydı. Fotoğrafı ortada asılıydı, parlayan göz lekeleri ve tüylü antenleriyle. İnsanlar kanatlarındaki ışıldayan tozu görmek için yaklaştılar. Leo gurur duydu. Gecenin karanlığında harika bir şey bulmuştu ve artık herkes de onu görebiliyordu.

Yerel gazeteden bir muhabir sergiyi görmeye geldi. Leo'nun sergisinin yanında durduğu bir fotoğrafını çekti. "Bu harika bir fikir," dedi. "İnsanlar bu küçük yaratıkları pek fark etmez." Ertesi hafta Leo'nun hikâyesi gazetede çıktı, başlığı şuydu: "Çocuk Gecenin İçinde Güzelliği Buldu." Daha çok insan fotoğraflarını görmeye geldi.

Leo'nun öğretmeni onu fotoğraflarını okula getirmesi için davet etti. Sınıfta sergiledi ve sınıf arkadaşlarına gece böceklerini anlattı. "Korkutucu değiller," dedi. "Sadece küçük ve sessizler, minik sırlar gibi." Arkadaşları sorular sordular ve nasıl fotoğraf çekileceğini öğrenmek istediler. Leo onlara sabırlı ve nazik olmayı gösterdi.

Bir gece Leo yine penceresinin yanına oturdu. Küçük krem güve geri döndü ve cama kondu. Leo bu sefer fotoğraf çekmedi. Sadece dinlenişini izledi, kanatları yavaşça açılıp kapanıyordu. O ilk akşamdan beri ne kadar çok şey keşfettiğini düşündü. Karanlık hiç de boş değildi. Minicik, güzel hayatlarla doluydu.

Mama onu yatağına yatırmaya geldi. "Epey bir macera yaşadın," dedi, alnından öperek. "Hepimize daha yakından bakmayı öğrettin." Leo başını salladı. Kamerası komodinin üzerinde duruyordu, yarına hazırды. Gözlerini kapattı ve kıvrımlı kanatlı güvelerle parlak sırtlı kınkanatlılar gördü. Gece artık onun arkadaşıydı.

Sergi tam bir ay açık kaldı. Başka sokaklardan insanlar onu görmeye geldi. Leo her hafta yeni fotoğraflar ekledi. Kanatları sonbahar yapraklarına benzeyen bir güve ve bir altın damlasına benzeyen bir kınkanatlı keşfetti. Her biri yeni bir hazineydi. Ve her biri ona güzelliğin beklenmedik yerlerde ortaya çıkabileceğini hatırlattı.

Eğer bir gün kırmızı kamera askılı, kıvrırcık siyah saçlı bir çocuk görürseniz, gecenin içine bakarken, ona merhaba deyin. Size minik bir güvenin ya da parlak bir kınkanatlının fotoğrafını gösterebilir. Karanlığın harikalarla dolu olduğunu söyleyebilir. Ve siz de güzelliğin her yerde, gecenin karanlığında bile olduğunu keşfedebilirsiniz.